

udlændingen er blevet straffet mere end 4 gange for overtrædelse af opholdspåbuddet, finder den foreslåede ordning anvendelse efter hver ny straf for overtrædelse af opholdspåbuddet, dvs. efter 5. gangs straf, 6. gangs straf osv.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.4.

Til nr. 3

Efter den foreslåede affattelse af § 36, stk. 1, er det ikke længere en forudsætning for frihedsberøvelse af udlændinge med henblik på udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1, at der foretages en vurdering af, om de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige til at sikre muligheden for udvisning.

Det indebærer, at frihedsberøvelse som udgangspunkt er den foranstaltning, der skal anvendes under en sag om administrativ udvisning af en udlænding, der må anses for en fare for statens sikkerhed. Der skal dog som hidtil foretages en proportionalitetsvurdering ved beslutningen om iværksættelse og opretholdelse af en frihedsberøvelse, ligesom det fortsat er en forudsætning for iværksættelse og opretholdelse af en frihedsberøvelse, at der er reel udsigt til, at en udsendelse kan effektueres inden for en overskuelig fremtid. Når disse betingelser ikke længere er til stede, f.eks. fordi udlændingen får tålt ophold her i landet, skal frihedsberøvelsen ophøre. Den foreslåede ordning indebærer, at hvis frihedsberøvelse må anses for uproportional, kan udlændingen ikke frihedsberøves eller må løslades, men de mindre indgribende foranstaltninger, som er nævnt i udlændingelovens § 34, kan ikke anvendes.

Politiet kan som hidtil iværksætte frihedsberøvelse, når der foreligger en vurdering af, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, med henblik på at sikre muligheden for udvisning af den pågældende efter udlændingelovens § 25, nr. 1.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.2.

Til nr. 4

Den foreslåede affattelse af § 37, stk. 1, indebærer, at der ikke længere vil være forskellige prøvelsesmuligheder for politiets afgørelse om frihedsberøvelse i de sager, hvor frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1.

Efter de gældende regler indbringes afgørelsen om frihedsberøvelse for retten, hvis den varer mere end 3 døgn, jf. udlændingelovens § 37, stk. 1, 1. pkt., mens en frihedsberøvelse, som ophører inden 3 døgn, kan

påklages til Integrationsministeriet, jf. herved § 48, 6. pkt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en frihedsberøvelse efter den foreslåede § 36, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, som er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, altid skal indbringes for retten til prøvelse, uanset hvor længe frihedsberøvelsen har varet. Retten tager stilling til frihedsberøvelsens lovlighed, og – hvis udlændingen stadig er frihedsberøvet på tidspunktet for prøvelsen – til frihedsberøvelsens fortsatte opretholdelse.

Sagen skal indbringes for retten inden 3 døgn fra frihedsberøvelsens iværksættelse. Sagen indbringes ved justitsministerens (eller den, ministeren bemyndiger hertil) foranstaltning. Er udlændingen på det tidspunkt fortsat frihedsberøvet, skal udlændingen fremstilles for retten. Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 45 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse, at rettens prøvelse af en frihedsberøvelse, der er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1, behandles i henhold til bestemmelserne herom i det foreslåede kapitel 7 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 5

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 3.

Til nr. 6

Den foreslåede bestemmelse i § 45 b viderefører den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 45 b om vurdering af, om en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed. Det foreslås dog, at det fremover bliver justitsministeren (og ikke som i dag integrationsministeren efter indstilling fra justitsministeren), der foretager vurderingen af, om en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, jf. forslagens stk. 1, og som kan beslutte, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen af, at udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den pågældende udlænding eller den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen, jf. forslagens stk. 2. En beslutning herom indebærer, at den pågældendes partsrepræsentant, herunder advokat, heller ikke kan få indsigt i oplysningerne.

En beslutning efter det foreslåede stk. 2 om at oplysninger, der ligger til grund for farevurderingen, ikke kan videregives til udlændingen, finder også anvendelse i forbindelse med en domstolsbehandling ef-